

[Jørgen Estrup]

vis turisterhvervet, den finansielle sektor, advokater og revisorer samt naturligvis en række former for uddannelse. Næppe nogen af de pågældende brancher ville finde sig i at blive kaldt uproduktive. Det pudsige er, at den samme opfattelse, nemlig at tjenesteydelser er uproduktivt, findes i de østeuropæiske lande: ifølge den marxistiske opfattelse skal således alene den egentlige materielle produktion medregnes, når resultatet gøres op.

Afslutningsvis vil jeg blot sige, at jeg synes, der er behov for, at vi i denne debat får placeret diskussionen om den offentlige sektors størrelse og personaleforbruget på et mere seriøst og centralt plan. Det kan man passende gøre ved at henholde sig til, hvad der stod i redegørelsen fra Finansministeriet i efteråret, hvor man meget klart sagde, at det fremgår, at personaleforbruget i årene fra 1983 stort set er uændret, og det skete jo på baggrund af nogle underbyggede analyser af personaletallene. Derved tror jeg man kunne undgå mange frustrerende diskussioner og få den offentlige sektors rolle og debatten om den ind i et seriøst leje.

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

Der var meget lidt i det, hr. Jørgen Estrup sagde, som jeg ikke kan erklære mig enig i. Jeg var især glad for hr. Jørgen Estrups klare opdeling af problemerne, nemlig på den ene side den offentlige produktion og de offentlige tjenester, på den anden side indkomstoverførslerne. Jeg vil egentlig bede hr. Jørgen Estrup med den indflydelse, han måtte have på økonomiministeren, forklare denne, at det er vigtigt at gennemføre en sådan adskillelse i diskussionen, for jeg har bemærket, at der også i økonomiministerens kommentarer til, hvad Socialdemokratiet mener, kan og bør, sker en total sammenblanding af de to problemstillinger, den offentlige services omfang og overførslerne.

Jeg mener faktisk, det er selvskabte plager for regeringen, når man i en periode, hvor der er en demografisk og konjunkturbestemt opdrift i overførslernes omfang, lægger sig fast på en målsætning om en nuludvikling i de samlede offentlige udgifter, for dermed tvinger man sig selv til – også i forhold til udviklingen af det private erhvervsliv – at gennemføre ukloge nedskæringer i den offentlige serviceproduktion.

Det er det, der sker, og derfor kan man kun sige én ting til regeringen og til finansministeren især: Kunne denne regering ikke koncentrere sin energi om, hvordan man fik mindsket antallet af mennesker, der var på overførsel, ved at få dem i arbejde i stedet for at lave disse gøgeungeræsonnementer og ukloge nedskæringer i de offentlige tjenester med det argument, at overførslerne stiger? Og i øvrigt også lade være med at lave disse ukloge forslag til nedskæring i overførslerne til den enkelte, i hvilken forbindelse jeg synes, det mest bizarre i den debat, vi har nu og skal have i de kommende dage, er, at man giver indtryk af, at en automatisk dyrtidsregulering kan give anledning til reallønsfremgang for nogle grupper. Det turde være definatorisk umuligt.

Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg vil på linje med en række tidligere ordførere træde ind i, skal vi sige gratulationskoret, som gratulerer finansministeren med den foreliggende redegørelse. Jeg synes, den har en både god formulering og god målsætning, som jeg vil begynde med at sige lidt om.

Man slår først fast, hvad modernisering og afbureaukratisering drejer sig om, nemlig ikke at afvikle den offentlige sektor eller velfærdssamfundet. Det er altså ikke velfærdssamfundets idégrundlag, der er sat til diskussion, men spørgsmålet er, hvordan vi kan få det, vi har opbygget, til at fungere bedre.

På de følgende sider kommer der nogle gode og rigtige betragtninger om, hvordan det, der er blevet noget stivnet og fastlåst, kan blive mere smidiggjort, man inddrager borgerne, som det siges, og bliver mere borgervenlig. Senere er der opstillet tre målsætninger: at øge borgernes valgfrihed, decentralisere og bruge den private sektor, når den kan løse opgaverne bedre eller billigere end det offentlige. Jeg synes, det er en rigtig målsætning for privatisering, at den finder sted dér, hvor man kan løse opgaverne enten bedre eller billigere.

På de følgende sider taler man om øgede bloktilskud, og her vil jeg minde om det, vi længe har talt om i Kristeligt Folkeparti, nemlig i højere grad at lade pengene følge familien frem for institutionen, frem for at det er centralt styret. Lad os gå det skridt længere, at vi går fra institutionen ud til den enkelte familie.